

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 25 Νοεμβρίου 2007 ΓΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18, 18-27)

«Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»

Ανιχνευτὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ νοσταλγὸς τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου ἐμφανίζεται, ἀδελφοί μου, ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου. Πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλή Του «ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσῃ». Καὶ ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ θύμισε τὶς ἐντολὲς τοῦ δεκαλόγου ποὺ μιλάνε γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας, τὰ καθήκοντα γιὰ τοὺς γονεῖς. Τοῦ ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἠθικὴ τελειότητα. Ἀλλά, σὰν ὁ πλούσιος εἶπε πῶς «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου», ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε «ἔτι ἓν σοι λείπει». Ὅσο καὶ ἂν νόμιζε πῶς κατέχει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν ἔτσι. Ὑστεροῦσε στὴν πνευματικὴ του ζωὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε.

Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς στὸ ἐρώτημα «πόσες εἶναι ὁ στιγμὲς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου καταφέρει νὰ ζῇ μὲ πλήρη αὐτοσυνειδησία», ὅταν τὶς περισσότερες ὥρες του τὶς περνᾷ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὶς νοιώσῃ, νὰ τὶς ζῇ. Βέβαια αὐτὸ συνέβαινε πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σήμερα μὲ τὸ κυνηγητὸ τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἄγχους, μὲ τὴν πραγματικὴ ἢ ψεύτικη αὐξηση τῶν ἀναγκῶν, ἐλάχιστος ἀπομένει χρόνος γιὰ τὰ μεγάλα ἐρωτήματα τοῦ τύπου «τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Σήμερα οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις, αὐριο οἱ ἐπαγγελματικὲς, κατόπιν τὸ κυνήγι γιὰ τὴν αὐξηση τοῦ εισοδήματος, ὅλα αὐτὰ ἔρχονται νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ στραγαλίσουν καὶ τελικὰ νὰ ἀφανίσουν τὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς.

Κάποτε αὐτὴ ἡ σκλαβωμένη ψυχὴ, ποὺ γιὰ νὰ προφθάσῃ ὅλα τὰ καθημερινὰ πράγματα καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα πρέπει νὰ ὑποδουλωθῇ, βρίσκει τὸ θάρρος νὰ τοποθετηθῇ μπρὸς στὸ μεγάλο τῆς ζωῆς ἐρώτημα: «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Ἀσφαλῶς ὁ νέος τῆς περικοπῆς θὰ εἶχε πολλὰ πράγματα καταφέρει μέχρι τότε στὴ ζωὴ του, γιὰτὶ εἶχε συνεπίκουρες πολλὲς δυνάμεις: τὴν νεότητά του, τὸν πλοῦτο του, τὴν διάθεσή του γιὰ ἐργασία, στόχους ἐπιτυχίης καὶ φιλοδοξίης. Φαίνεται ὅμως πῶς ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἱκανοποιούσαν, δὲν τοῦ γέμιζαν τὴν ψυχὴ, δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πληροφορία ὅτι ὅλα πῆγαιναν καλὰ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνησυχία εἶναι ἡ ἀσίγαστη τῆς ψυχῆς ἐπιθυμία, ποὺ θέλει νὰ βάλῃ τὸν ἄνθρωπο στὸν δρόμο τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ξέρει πῶς ὅλες οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες δὲν ἔχουν καμμία ἀξία, ἂν δὲν συντονίζονται στὴ συχνότητα τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ἀξιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του. Θὰ ἄντεχε ἀραγέ

ó άνθρωπος τὴ ζωὴ στὴν γῆ χωρὶς νὰ τὴν νοηματίζη μὲ τὴν αἰωνιότητα ποὺ τοῦ προσφέρει ó κόσμος τῆς ψυχῆς του;

Τοῦτο τὸ ἐρώτημα πρέπει πολὺ συχνὰ νὰ τὸ θέτηι ó άνθρωπος στὸν ἑαυτό του. Νὰ ρωτᾷ μὲ εἰλικρίνεια «τί ἔκανα, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀθανασία;». Ὅχι ἀσφαλῶς, γιατί μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ δείξῃ πῶς βλέπει πέρα ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ παρόντος, ἀλλὰ γιατί αὐτὸ θὰ βοηθήσῃ νὰ ἀξιολογήσῃ τὰ ἔργα του μέχρι σήμερα. Θὰ μετρήσῃ τὶς σκέψεις του μὲ τὴν αἰώνια λογικὴ, θὰ ζυγίσῃ τὰ ἔργα του στὴ ζυγαριὰ τῶν αἰώνιων ἀξιῶν καὶ θὰ βάλῃ μέσα του τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἐπανορθώσῃ τὰ λάθη τῆς ζωῆς του σβήνοντάς τα μὲ τὸ μυστήριον τῆς μετάνοιας καὶ ἐξομολόγησῃ. «Πάντες γὰρ ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 3-23).

Μὲ βαρεῖα καρδιὰ εἶδαν οἱ μαθητὲς τὸν πλούσιον νέον νὰ φεύγῃ μέσα στὸ σύννεφο τῆς λύπης ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν δυσκολία τῆς σωτηρίας, καθὼς ó Θεάνθρωπος τὴν ἀνέπτυξε καὶ στὴν στήριξε πάνω στὴ θυσία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς καὶ οἱ μαθητὲς ποὺ τόσο κοντὰ ζοῦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦ ἔχουν ἀπελπιστῆ. Γι' αὐτὸ ρωτοῦν τὸν διδάσκαλον «τίς δύναται σωθῆναι;». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπόσχεσις: «τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν», ἀναπτέρωνει τὸν ἄνθρωπον, τὸν γοητεύει, τὸν παροτρύνει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἓνα πνευματικὸ κεφάλαιον, τοῦ προσφέρει τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν νίκη καὶ τὴν κατάκτηση τῆς σωτηρίας. Ὅτι γιὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀφάνταστα δύσκολον ἢ ἀκατόρθωτον γιὰ τὸν Κύριον εἶναι μηδαμινόν, γιατί Ἐκεῖνος θέλει τὴ σωτηρίαν μας περισσότερο ἴσως ἀπὸ ὅ,τι ἐμεῖς, ἀφοῦ «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν» (Ματθ. 11-12) καὶ μένει σὲ μᾶς νὰ ἀσκήσουμε βία στὸν ἑαυτό μας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀναγνωρίζουμε τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀστοχίας μας, γίνεται τὸ ξεκίνημα τῆς νίκης. Ἄν πιστεύουμε ὅτι ὑστεροῦμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ἀγιότης δὲν εἶναι μακριά. Ὅταν θέλουμε, μποροῦμε νὰ γίνουμε «τέλειοι καὶ ὁλόκληροι ἐν μηδενὶ λειπόμενοι» (Ἰακ. 1-4), γιὰ αὐτὸ «δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι». Ἄν τὴν ὑπόδειξιν αὐτὴν τοῦ Κυρίου μας δὲν τὴν δεχθοῦμε, ὅπως ἔκανε ὁ πλούσιος νέος τοῦ εὐαγγελίου, τότε δὲν θὰ εἶναι εὐκολόν σὲ μᾶς νὰ λέμε «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4-13). Καὶ ὅταν κανεὶς ἀκολουθῇ Ἐκεῖνον, ἐγκαταλείπη τὸν ἑαυτό του σὲ Ἐκεῖνον, δὲν ρωτᾷ πλέον πῶς θὰ κερδίσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν καὶ εὐλογεῖ.

Ὁ πλούσιος νέος τῆς παραβολῆς ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ μεγάλες ἁμαρτίες. Τὸν πλούσιον αὐτὸν νέον τὸν ἐμπόδιζαν στὴν πνευματικὴν του ἀνοδο καὶ τελειότητα τὰ πλούτη του καὶ ἡ προσκόλλησις του σὲ αὐτά. Ἔδινε μεγαλύτερη ἀξία στὰ ὑλικά ἀγαθὰ, τὰ πρόσκαιρα, παρὰ στὸν αἰώνιον Θεόν. Ἡ ὑπέρομη ἀγάπη του πρὸς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ τὰ κτήματα, τοῦ στέρησε τὴν ἠθικὴν τελειότητα καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸν Θεόν. «Δυσκόλως γὰρ οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες» νὰ εἰσέλθουν «εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία δὲν δικαιώνει οὔτε τὸν πλοῦτον οὔτε τὴν φτώχεια, ἀπὸ τὴν ἄποψη ὅτι οὔτε φτωχὸς θὰ κληρονομήσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶναι μόνον φτωχός, οὔτε θὰ τὴν χάσῃ ὁ

πλούσιος μόνο και μόνο, γιατί είναι πλούσιος. Μὲ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπαλάσσει τὸν πρῶτο ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὸν δεῦτερο ἀπὸ τὴν φυλαργυρία, ὅποτε βγαίνει ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἀνοίγεται ὀλοκληρωτικὰ στὸ Θεὸ καὶ τὸν ἀδελφὸ καὶ τότε ἀπολαμβάνουν τὰ πάντα καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί.

